

B z chorvatštiny přeložili studenti kroatistiky FF MU **ranislav Oblučar – ukázky poezie**

BRANISLAV OBLUČAR (nar. 1978 v Bjelovaru), básník, kritik a esejista. Rukopis jeho první samostatné sbírky poezie *Mačje pismo* (2006) byl oceněn prestižním chorvatským oceněním pro mladé básníky „Goran“. Básně mu vyšly v řadě chorvatských časopisů a byly přeloženy do slovinštiny, polštiny, maďarštiny, bulharštiny, angličtiny a češtiny. První básnickou sbírku (1997, *Anděli su pali na tjeme*) vydal spolu s Boškem Kuzmaničem. Působí na Ústavu komparativní literatury v Záhřebu, kde se zabývá současnou chorvatskou poezií a psychoanalytickou teorií.

Bezvýchodnost národa švestek

obalen kluzkými slupkami
švestek
špulcích své černé jazyky
žiju ve skleničce povidel
jejíž
dno je v
nedohledu

každé ráno nás cosi
přetíná ledovým
ostřím
nebo snad ďábel loví harpunou
v tom temném vilajetu

ulepený bordel:
naše duše jsou už
rozpatlané
olizují je
z prstů

a je slyšet:
mlask mlask

tak umírá národ švestek
rozmačkán tvrdým
patrem
ve vlastní šťávě svých svršků
hledá pevnou oporu
v peckách které nemá
měkne
a zaniká

říkali nám:
kdo vydrží do dna
toho duši možná
nakonec seškrábou ze skla
přímo
do nového života

avšak není úniku neboť
tušíme
kam to vede:
do pekla rakije
boha alkoholu

***

před pár dny zmizel
tlustoch
naš oblíbený domácí kocour

na místech kde
obvykle lenošil
se nyní šíří prázdnota

dáváme pozor ať nás nespolkne
když tamtudy procházíme
ujídá nám kroky a
podrážky bačkor

táta říká musel zůstat
zavřený
v něčí garáži nebo bedně

my s bratrem už ho zavíráme
každý do svého příběhu
jehož slova si vyměňujeme
jako kuličky

a potom se nám zdá
že jsme ho zahlédli
přestože víme

že nikdy nevíš
jak smrt běžná a obyčejná
přichází:

kocour byl
tlustý
a už tu ani trochu
není
(jen v oblinách slov)

Tlustoch

Už neplatí, volá mi bratr, ta báseň, kterou jsi napsal o kocourovi, o Tlustochovi, že umřel, protože se dnes odpoledne vrátil, živý a zdravý, tlustý jako vždycky, a ta rána, co se mu tak podivně otevřela na krku a mysleli jsme, že ho jako slona donutila, aby někam odešel a umřel, tak ta už skoro zmizela. Takže už neplatí ani mámino smutnění, ani tátova zamlklost, ani moje a bratrovo žvanění o smrti, životu před ní a po ní, protože kocour nám dokázal, že se život stará o svoje potřeby, i když jsme ho měli tak trochu za hlupáka, narozdíl od jeho matky, a zabezmocného jako dítě on byl dostatečně chytrý aby tam někde vyřídil, co musí a potom se, ze zvyku a lásky k těm, kteří už ho ve své naivní starosti pohřbili, vrátí domů.

